

Dřív jsem se na sebe dívala do zrcadla a uvažovala jsem, co mě dělá tak jinou. Nevím přesně, čím to je, ale nedokážu splynout s davem a nevystupuju z něj tak hezky jako Marcus. Já vyčnívám. Zato Marcus, ten z něho *vystupuje*, září, když si to zrovna přeje, ale pak s ním dokáže i splynout. Já ne. Nedokážu splynout a neumím zářit. A to asi stačí, aby na mě Heather Parkerová volala zrůdo pokaždé, když se jí naskytne příležitost. Stačí to, aby tomu všichni ostatní začali věřit taky. Jako když Heather loni rozhodla, že sponky ve tvaru motýlků jsou cool, a všechny holky je začaly nosit. Nebo když se přestala bavit s Lily Asquithovou, protože se opovážila políbit kluka, jehož si Heather nárokovala, a den nato si lidi posílali Lilyin deník po škole a někdo jí křídou načmáral slovo *coura* přes celou příjezdovou cestu. Taky není na škodu, že táta Heather moderuje v místních zprávách předpověď počasí, což mi třeba zas tolik úchvatné nepřijde, ale očividně to stačí, aby z Heather byla prakticky celebrita. Prohlašuje, že se stane moderátorkou CNN, jelikož „na to má obličej“ a taky „ty správné konexe“. Je zároveň pěkně jízlivá, ale nevím, jestli jde o nutný předpoklad pro moderátora televizních zpráv.

Student za pultem naší výměny sleduje se stejným zaujetím, s jakým by se díval na přírodovědný dokument. Takový dokument, ve kterém hyeny sráží k zemi žirafu. V obličejí se mu mísí očekávání s lítostí. Ví, co se stane, ale není v jeho moci to zastavit, a sám se vlastně trochu těší, až ta hyena svou kořist skolí. Nehodlá se míchat mezi Heather Parkerovou a jednu z jejích obětí.

Mohla bych ji zašlápnout. Mohla bych zvednout jedno ze svých *zrůdných* chodidel a nechat ho dopadnout na její pěknoučký obličejík a rozmáčknout ji jako brouka.

Představuju si to jako scénu v komiksu, promítám si ji v hlavě a musím se usmát.

To nebyl dobrý nápad. Obličej se jí rozpálí do ruda a nakloní se ke mně blíž.

„Proč se culíš?“ A pak mě nazve něčím dalším – je to něco horšího než nějaká obyčejná nadávka. Někdo za mnou, někdo, koho neznám, zalapá po dechu.

Trhnu sebou. I tohle slovo se po mně rozprskne.

„Wing!“ Zvednu oči a vidím, jak ke mně běží Marcu-sova přítelkyně Monica. Dlouhé blondáté vlasy za ní vylají a sotva popadá dech. „Tady jsi! Mám ti vyřídit, že tvoje mamka a babičky už šly domů. Prý ti to s těma kolama děsně trvalo.“

Zarazí se a přelétne nás všechny pohledem. Heather, co mi stojí přímo pod nosem, zamklého kluka za pultem, skupinku zírajících a hihňajících se prváků vedle. Tichá ozvěna toho, co mi zrovna Heather řekla, nám všem ještě doznívá v uších.

„Děláš problémy, Parkerová?“ zeptá se Monica nebezpečně sladkým hlasem, tak sladkým jako cukrátko nasáklé jedem.

„Papínek ví, kde si dneska večer budeš hrát?“ vypálí na ni Heather. „Slyšela jsem, že se mu nelíbí, s kým se taháš.“

Monica se ale vydráždit nenechá. Místo toho se jen usměje, až jí skoro zmizí rty, a chytí mě za ruku. „Pojď,“ pobídne mě. „Nemáme zapotřebí bavit se s touhle chátrou.“

Heather vypadá, že akorát nabírá dech k další urážce – slyším, jak v ní cvakají kolečka –, ale Monica už mě táhne pryč, tak rychle a tak daleko, že ať už za námi zaječí Heather cokoli, spolkně to vítr. Kéž by ji spolkl celou.